

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens à Juliano Apostata Jmperatore, perducitur vsque ad obitum
Theodosii Augusti: continet annos XXXIV.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 386. Siricii Pap. Annus 2. Valentin. 11. Theodosii 8.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14548

promissio, & occupatione de toto hoc Orbe venientium implere non posse; dum nulla hora, nullamq. momentum est, in quo non fratrum occurrant turbis, & monasterij solitudinem hostij frequentia committunt; in tantum, vt aut claudendum sit nobis ostium, aut Scripturarum, per quas agerenda sunt feres, studia relinquenda, &c. Sed & ad Paulinum a: De toto hoc Orbe uocatur, plena est ciuitas vniuersi generis hominum, & tanta vtriusque sexus confusio, vt quod alibi ex parte fugiatur, hic totum sustinere cogatur. & ad Marcellam b, quodnam genus hominum, & ex quibus locis illuc properaret, ira describit: *Qui in toto Orbe sunt primi, huc pariter congregari, ad quos loca non vt prima, sed vt extrema venimus* (Pauli enim & Eustochij nomine scripta est Epistola) vt primos in euomnium gentium carceremus. Certe flos quidam, & pretiosissimus lapis inter Ecclesiastica ornamenta, in apacherum & virginum choris est. Quicunque in Gallia fuerit primus, hic properat. Diuisus ab orbe nostro Britannus, si in religione processerit, occidit Sole dimisso, querit locum fama sibi tantum & scripturarum relatione cognitam. Quid referamus Armenios? quid Persas? quid Indias, quid Ethiopum populos, ipsamque iuxta Egyptum fertilem monachorum, Pentum & Cappadociam, Syriam celestem & Mesopotamiam, cunctaq. Orientis examina? qua iuxta Saluatoris & eloquium dicunt? Vbi cumque fuerit corpus, congregantur illuc aquile: concurrunt ad hanc loca, & diuersarum nobis virtutum specimen ostendunt: vox quidem dissona, sed vna religio, &c.

a Hieron. 7. 13.

b Hieron. 7. 17.

c Math. 24.

XXXIX. GREGOR. NYSENSIS QUORVM PERGRINATIONE IMPVGNAT.

Sed hic aduerte, lector, extare libellum, seu Epistolam potius dixerimus, Gregorij Nyleni hoc tempore in vita agentis, ac plura scribentis, qua totus in eo est, vt improbet eiusmodi ad loca sancta peregrinationem. Vnde hagiomachi nostri seculi, sanctorum locorum venerationem improbant, obuiis eam manib. excipientes, nomine viri & auctoritate doctrine abusi, eade hanc ipsa damnant. Scimus aliquos pro pij cultus defensione eam Epistolam vt germanam Gregorij cognoscere minime voluisse. At nos legitimum eum Gregorij partum esse, haud ierimus inficias: sed aliande absque tergiversatione vlla defensionem paramus. Illud igitur primum scias, Gregorium eas scribere litteras ad monachum quemdam, imo & monachorum Abbatem; nam haec habet in fine: *Consule ergo dilecte fratribus, vt e corpore peregrinentur ad Dominum, non vt e Cappadocia in Palestinam, &c. considera in super ipsum in eo argumento versatum, vt dissuadeat viris, qui se lectum viuendi genus, nempe monasticam vitam aggressi fuerant, atq; foeminis, peregrinandi popositum, aliteris, inter alia non esse preceptum Domini, nec homines ad hoc teneri; id quidem ipse, quod ob rei frequentissimum estum putaret aliqui te minus Christianum nomine dignos esse, si agere praetermitteret, quod scirent ab aliis impense praestari. Inculca pluribus, quanto dispendio pudoris & verecundiae foeminae potissimum eiusmodi longinquam peregrinationem suscipiant, multa; alia, quae a monachis essent ex instituto vitanda, proponit, in quae, velint, nolint, in itinere ex necessitate incurtendum esset.*

XL.

MONACHORVM SV VIRGINVM PERGRINATIONE REPRHENSIVA ad Basil. ad monachum lapsum.

Haec quidem scite pieque à Gregorio de monachis & foeminis esse dicta, prudens nemo negat, in cuius sententia sentias simul ire sanctissimi Patres: nam eius germanus S. Basilus d, cum ex aliis, tum ex his suggillat infelicem monachum lapsam, in cellula consistere neccientem, vbi que vagum, ac propterea misere lapsum: *Tatu, inquit, sublimis, & ad transitum conuersus, velut peregrinus, cremo agros, & vrbes permutans, ad Hierosolimam decurrebat. haec ipse. Quid amplius? nonne & ipse S. Hieronymus eadem ex causa, quod periculosus esset peregrinatio monachis, sanctum Paulinum haud pridem idem vit & institutum arripientem, multis vsus ad persuadendum argumentis, ea qua ad ipsum dedit Epistolam, ab eadem peregrinatione dehortatus & reuocat, quam alioqui in seculo agentibus, per se, etiam foeminis, persuadere pluribus solitus fuit. Ad ipsum enim haec e inter plura: *Re vera, vt simpliciter motus mentis mea fatear, considerans & propositum tuum, & arduum, quo seculo renuncias: differentias in locis arboror, si vrbibus & frequentia vrbium derelicta in agro habites, & Christum qua-**

e Hieron. 7. 13.

ras in solitudine, & oris solus in monte cum Iesu sanctuarum, tantum locorum viciniam persequaris; id est, vt & vrbe carcas, & propositum monachi non amittas. Quod loquor, non de Episcopo, non de presbytero, non de clericis loquor, quorum aliud officium est, sed de monacho & monacho quendam apud saculum nobis: qui idcirco pretium possessionum suarum ad pedes Apostolorum f. posuit, doctus pecuniam esse calcandam, vt humiliter & secreto vitam, semper contemnat, quod semel contempsit. haec & alia ad eum dissuadendum Hieronymus. Ceterum longe alio ac plane contrario spiritu Vigilantius primus hoc seculo aggressus est vna cum aliis, quas euomuit, impietates, improbare penitus peregrinationem ad loca sancta: sed de eo suo loco agendum pluribus.

f. A. 1.

Hoc eodem anno Theodosius Imperator haereticos coartuit existimantes facultatem sibi coeundi concessam ad turbadam pacem Ecclesiae, in haec verba ad Eusebium Praefectum Praetorio rescribens g:

His, qui sibi tantummodo existimant colligendi copiam contributam, si turbulentum quippiam contra nostrae tranquillitatis preceptum faciendum esse tentauerint, vt seditionis auctores, pacisque turbatae Ecclesiae, maiestatis, capite ac sanguine sint sup. hica Iurari. Dat. X. Kalend. Februarij. Constantinopoli, Honorio nob. puero & Eudodio Caes. Quod enim à Valentiniano in Occidente, titulo iuncto etiam Theodosij (vt motis erat) promulgata hoc anno lex esset, qua colligendi conuentus facultas impartiebatur professoribus Concilij Arminensis; inde puto accidit, vt Ariani in Oriente, eiusdem legis praetextu, cogendi synaxes datam sibi vendicantes auctoritatem, omnia perturbationibus committerent; quos Theodosius eiusmodi rescripti auctoritate compescuit. Quo pariter anno Demophilus Episcopum Arianum esse de functum, fuisse tunc in locum eius Marimum, & paulo post Dorotheum Antiochia accersitum, tradunt Socrates h, atque Sozomenus i.

XLII.

g. L. de his, qui iugiter de eorum, C. Theod.

THEODOSIVS COSIBET ARIANOS.

h. Socrat. l. 4. c. 11. i. Soz. l. 7. c. 14.

Sequenti vero mense idem Theodosius Imperator de non distrahendis reliquiis martyrum haec rescripsit k:

*Monnatum corpus nemo ad alterum locum transferat: nemo martyrem distrahatur, nemo mercetur. Habeant vero in potestate, si quolibet in loco sanctorum est aliquis conditus, pro eius veneratione, quod Martyrium vocandum sit, addant quod voluerint fabricarum. Dat. IV. Kalend. Martij Constantinopoli, Honorio nob. puero & Eudodio Caes. Quod enim pleudo monachi circumuentus turpis lucri gratia contulerent vendicare reliquias martyrum, vt S. Augustinus affirmat, huius sancti de legis occasio data est. Si quidem callidissimus hostis studuit infamare clarissimum monachorum nomen; de quo ipse Augustinus: *Multos, inquit, l. hypocritas sui habitu monachorum vsquequaque, dispersit, circumuantes praenuntias, nusquam missos, nusquam fixos, nusquam stantes, nusquam sedentes; alij membra martyrum, si tamen martyrum, vendunt, &c. Dicit tu vero ex his huius temporis totius Catholicae Ecclesiae erga sanctorum martyrum reliquias studiosum cultum & propensiore amorem; quod abusi improbi nebulones, ex eis nundinationes, quas audis, instituebant; adeo vt opus fuerit, tam vendentes, quam ementes, legibus Principum cohiberi.**

i. Socrat. l. 4. c. 11. i. Soz. l. 7. c. 14.

XLIII.

RELIGIOSI MARY. RVN NON DISTRAHENDI.

l. August. de opere monach. c. 28.

Hoc autem anno Ioannes Chrysothomus praecedentibus prophetiis, presbyter ordinatur. colligim' id ex Marcellino Comite m, Leone Augusto n, & ante hos ex Palladio in dialogo, dum aiunt, ipsu duodecim annos exegisse in presbyteratu, antequam crearetur Episcopus Coluilibus Honorio quartum & Eurychiano, anno Domini recentissimo nonagesimo octauo; magis enim eidem Marcellino assentimur, quam dicentibus quadriennium eum transfegisse in presbyteratus functione. A quonam autem duoru Catholicorum Antistitum Flauiano vel Eusagrio fuerit ordinatus, diuersae reperiuntur sententiae. Socrates o quidem affirmat ab Eusagrio Paulini successore Ioanne Chrysothomam sacro presbyteratus ordine initiatum fuisse, cum ante trienniu neutrius communioni inhaerisset; vt alterum respueret, solitarius viuens. Porro reliqui

XLIII.

m. Marcell. in Chron. n. Leo imp. de Vita S. Ioh. Chry. S. IOANN. CHRYSOSTOMVS FACTVS PRESBYTER. o. Socrat. l. 6. c. 1.

G. arco

Græcorum historici, licet recentiores, eundem Ioannem ad hanc Flavianum testantur, ab eodemque in factos adiectum ordinem diaconatus atque presbyteratus.

XLIV. Certe quidem ipsam communicationem Flavianus fuisse in Ecclesia eundem in iustis, conciones ibi ad populum habuisse, nemo in iustis ite poterit; nam id ipsum homilie iunc in ea dicit testantur. Quinetiam aliquando videtur fugillate ordinationem Paulini, illa nimirum homilia, qua de Anathemate habuit, de qua suo loco fufius diximus. At nō ob hanc causam, quod illi communionem continctus fuerit, qui inuito sedebat Romano Pontifice ipsi Paulino atque eius successori Eugenio communicante, ipsam quis putet schismaticorum Sacerdotem a schismatico ordinatum. Nam superius dictum est, licet eius modi altercationes atque dissidia inter Romano Pontificem atque Meletium, necnon eius successorem Flavianum extiterint, nunquam tamen eo effusa progressa, ut fuerit intercepcione cōmunicacionis schisma constatum, anathemate Flavianum subiectus. Nam spe concio die tolerata rest. atque; eo modo, quo ceperat, ad plures annos producta.

XLV. Annulle quidem diuinum nomen, signisq; suffragatum Spiritum sanctum eiusdem Chrysofomi Sacerdotio; qui res ab eo gestas sunt fideliter prolecuti, testantur, ut inter alios Leo Augustinus. cum ait: Flavianus cum vigilaret, ut confunderet, quidam nocte vidit diuinum accessisse Angelum, qui ei iulchabat ordinare Iohannem, dicens futurum Iohannem novum vas electionis: Ecce, dicens, ego ei de hoc mandatum dabo, & obediat. Ad quem quidem cum accessit Angelus, ei mandavit: primum narravit futura, & quæcumque par est scire eum, qui diuinus sit futurus minister, & post alia: Cum adisset hora ordinationis, & incruentum peragere sacrificium, & inferius afflueret multitudo innumerabilis, & Angeli desuper intrarent, manum imponente Episcopo & precis dicente conjunctus, dicitur factum esse illud maxime notandum spectaculum: alba columna repente decauit, quo modo illi supra Iesum meum & Deum, in honorem eius, sui manus hic imponatur, stetit supra eius caput. Hoc admiratione quidem affecti & stupescit eos, qui tunc aderant simul, attrahit autem eos quoque qui audierunt, admirantur vniuersi, non solum quæ circum eis ea facta est regio, sed etiam vniuersa, quæ extra fines præcelsi remotæ est Syria. hæc ipse, idemque subdit miracula tunc Antiochie ab eodem Ioanne edita, postquam presbyter factus est, vbi ad tempus, quo accessit Constanstinopolim præficiendus illi Ecclesie in locum defuncti Nectarij Episcopus.

XLVI. Cum primam vero presbyter designatus est, primam omnium ad populum habuisse dicitur homilia, cuius est exordium: Nam verba sunt, quæ nobis accidit tunc. & c. At nihil tibi de presbyteratu sancti præcepta tantū docendi populi functione: quam quidem non ante hunc annum auspiciam fuisse, ex eo expolaratum redditur; dum ipse in vna illarum orationum, quas habuit ad populum Antiochenam de imminente elade ob status ignominia affeetas (quod certum est contigisse post quintem annum) expresse restatur se iam in decedi munere biennium agere: sunt hæc eius verba: Ecce secundum hunc annum habeo vestra differere charitati, &c. Quam obrem in eam sententiam ite compellimur, ut quæ referantur scriptæ orationes ab ipso, cum diaconus esset, nempe superius recentitate aduerfus Gentiles, ludæos, atque hæreticos, & de Anathemate, eas specialiter indigentia & iussione Flavianus pro concione dixerit; cessasse vero postea usque ad presbyteratum.

XLVII. Quanta autem dicendi copia & elegantia iam presbyter fuisse eum munus expleverit: quæ postea ad populum Antiochenum in scripte extant orationes, certam fidem faciunt, cum tamē longè plures illi sibi ad populum dixisse oportuerit eo duodecim annorum temporis spatio, quo in ea functione versatus presbyter Antiochie mansit. Ceterum quamuis Chrysofomus cōcionandi munere fungeretur, Flavianus tamen Episcopus, quæ esset suarum patrum potissimum munus, docere populum, minimè prætermisit, immo vero accuratè persoluit: quod satis intelligi potest ex eundem Ioannis Chrysofomi assertionem, dum ad calcæ primæ homilie in verba illa hæc: Pater Domini.

illa habet: Hac seruantes, redamini dominum, quam potes hoc seruantes, excipiamus perfectiorem doctoris exhortationem. Nam nostra quidem, qualiacumque sunt, habent inuenturam ofuscationem: huius autem, qualiacumque fuerint: maiore prudentia sunt ornata. At nostra quidem similia sunt torrenti, qui cum strepitu fertur; illius autem oratio similis est fonti magna tranquillitate fluens effundenti, qui olei magis, quam aquarum cursum inuenitur, hæc ipse modestè quidem consulum in omnibus volens Episcopi exultationi & dignitati, ne qui minus eloquēs esset, & ea ex parte longe inferior Chrysofomo appareret, à populo sperneretur, ex quo quidem magnam sibi laudē conciliauit, numeros illos à Dño sic definitos exoluens: Qui gloria propria, quæ ab hominibus est, non quaerit, hic verax est.

Rursum fertur de illo, quod cum sublimè aliquando dicendi genus arripuisset, atque ob eam causam à simplicioribus minus intelligeretur, redargutum fuisse à pia mulietula, quod eius orationes infingentæ essent; ipsum veto mutasse euefugio iuuenilis animi, cuius est alca petere, inilitatum, dictionemque; faciliorem imis auribus accommodasse. Quæ ex parte illud est consecutus, ut ab omnibus facillimè audiretur, atque publicis frequentibusque acclamationibus os AVERVM, diceretur. Quod peius de acinditum diuinitus nomen, veluti egregius titulus, in eius scriptis hæctenus persenerat.

Quam autem tanto agricola, vomere verbi Dei Antiochena Ecclesia reddita sit frugifera ad alimenta pauperibus præstanda: ex eo poterit intelligere, dum in vna eazum, quas ad populum Antiochenum habuit, homilia, hæc ait: Habent præsentium Ecclesia quot per singulos dies vidui sufficit, quot virginibus, cogita: nam ad primum nullam ascensit numerum carum catalogus & præter has, quot carerem inhabitantibus, quot in Xenodochio laborantibus, sanis & peregrinis corpora habentibus mutilata, altari affidentibus, & vicis & vestitus causa suppliciter quotiens accedentibus, & nihil ei de substantia diminutum est. Itaque si decem dumtaxat vni sic erogare voluissent, nullus est pauper, &c. est quidem admiratione dignū, pauperem adhuc Ecclesiam, quæ usque ad Theodosij tempora persecutionem diuinam passa fuerat, cum nec in ciuitate Fideles consisteret poterant, sed in campis collectas agebāt, vnde & Campite sunt dicti, adeo in clementis pauperū abundantia: cum præteritum non omnes Antiocheni Christiani cum Meletio conuenirent, adhaerentibus aliis Orthodoxis Paulino, hæreticorum vero aliis Vitali Apollinaristam Antistiti, aliis vero Euzoio Episcopo Ariano, & qui in eorum locum successerunt.

Sed præter hos latuissent inter Christianos Antiochenos etiam Marcionitas hæreticos, ad quos extirpandos idem Chrysofomus, haud mediocres labores infumit, satis perspicuè cōstat. Sed quinam hi fuerint, dignū sane, qui Antialibus intexamur, ex Actis scilicet eius hic idem verbis, quibus scripta habentur, accuratè reddamus; si enim se habent: Quibus temporibus erat Preses ciuitatis, laborabat morbo dogmatum Marcionis, & sanctis illis sectatoribus, & ideo parti Orthodoxa et at eam sanctorum innumerabilium. Huius uxorem, u. qui arcanis & bonis hoc variat Deus, dimisit laborare morbo terminis interiorum. Illa autem à malo separata, omnem quidem refellit medicina artem: omnes vero, qui eadem sentiebant, vocantes ad orationem, non eam nulli affecerunt, imo vero deterius, mali tempore et producenter vana esse orationis. Vix tandem autem Ioanna gratia recordati, cum hoc apud se statuisset, quod super ipsum fieret à morbo liberatio, simul etiam desisterent à morbo dogmatis, qui est longe orator: cum se sibi persuasisset, in lecto decumbentē affeuerunt mulierem & eam statuunt pro foribus templi, desulcantes inuenire Flavianum & beatum vultum Ioannis. Sancti ergo ad eos progrediuntur: neque enim par esse, non honestum censuerunt, ut eis templum pateret quorum anima non vacabat dogmatibus pietatis. Primus autem tu dixit verus ille homo Dei, beata, inquam, illa & suam linguam: Quid vos mouit, ut statueritis venire ad templum Christianorum, qui Christum quidem auferuntini Marcionem veroplurimum facito, & habetis in magno honore? Quod quisquam plane fati ostendit, quod illius cultores conueneritis ad morbi aut aliquid molestia liberationem; & quod cum illi precati essent, non affeueritis curacionem: quod quidem vobis accidit præter expectationem. Discedite ergo ab hoc sacro templo, quonia nec vos poteritis

e. Inno 7.

XLVIII. d. Apud Metaph. in Vita Chryf. NOMEN CHRYSTIO. Vnde.

XLIX.

e. Chryf. hom. 33. ad pop. Antioch. QUOT RE. CLESIA ANTIOCHENA PAUPERES ALERE.

L.

f. Apud In. in Chryf. tom. 1. in Metaphra. se. & L. Imper m. enc. 100. & alij.

FLAVIANUS ET CHRYSTIOMVS DOCENT ANTIQ. CHRS.

omnino Christum contemere, ne hoc fuisse patet. Illi autem dicebant, se parentum errore esse captos, & usque in hodiernum diem fuisse superatos à mala consuetudine: Sed per Christum (ait) vobis rogamus: miseremini penitentium: sic enim tunc eo, quod corpore recte afficiuntur, agere etiam, vt anima sit sana. Sciatu enim fore, vt non nequaquam amplius abstineamus à communione vestra, qua est ex vera pietate.

LL

His flexu magna Iamnes, iussit aquam offerri: cui cum duntaxat signaculum inticisset Pontifex sic enim illic ei persuasit mulieri insula in Christi nomine. Quod quidem cum factum esset: qua in hieo decemebat. statim surrexit sana, & cum marito & ceteris vna voce vnamque Christum magnificabant. Deinde etiam ad sanctorum genera procedentes, petierunt veniam propter ignorantia & donatiu redierunt: & cum multas quidem pecunias egeris distribuisent, arguta vero libera auri, partim quidem ad sumptum peregrinorum, partim vero egrotantium, partim vero egenarum Xenodochio tradidissent, & ab illo tempore à Marcionitarum communi omnino abstinere, insensam & mentiam res illorum vocantes, Christi sacrosancta a se des. aut Ecclesia.

LII

Cum autem illi, omni adhibito studio, & omni (vt dicitur)udentem, nihil omnino perfectissent, & desperassent fieri posse, vt ipsi ad eos redirent: Profigerunt & Magnum Ioannem appellabant, & plurimum alij consueverunt, cuiusmodi obientes, eum afficiebant. Ille vero tantum ab ipso, vt vel in mentem curaret contumelias, vt ei potius similiter atq; Dominum gloriaretur: alioqui autem diuinitus immixtam calamitatem ad eos nosse esse venturam, ille praedixit. Paucis enim post diebus, cum magnus terramotus fuisset Antiochie, ipsa domus, qua Marcionitarum sequebatur congregacionem, corruerit. & domus quoque plurimae cum hi, qui eadem sentiebant, labi factatae perdidit: quodammodo incredibilem eorum multitudinem. Et quod est maxime admirabile, & quod aperte ostendebat eam diuinitus immixtam fuisse calamitatem: cum tanta perisset multitudo eorum, qui male sentiebant, nullis Orthodoxis facta simul cum eis perire. Hoc cum ita factum esset, & pios corroboraui, & correxit multos ex hi, qui prae se sentiebant. haecenus in rebus gestis Chryostomum cum Marcionitis, quos saepe pro concione publicis inuectiuis exagitauit. Sed & comilite aliquando cum vno illorum, ipse testatur a homilia ad eundem populum in suo chalcum, qua etiam a partem eisdem deputationis recenset: denotanti quoq; exposuit ritus eorum, cum sole: ne baptizati pro mortuis: atque ait b:

LIII

Vultu primum dicam, quo modo hanc dictionem adactent, qui morbo laborant Marcionis? Atque scio quidem fore vt resiam multum moneam. Vt enim vero etiam propterea maxime dicam, vt cum morbum magis fugiat. Nam postquam catechumenus quispia apud eos exceperit, sub leido mortui absconsio aliquo, qui vixit, accedunt ad mortuum & alloquuntur, & rogant, veli ne accipere baptismum. Deinde illo nihil respondentente, qui est absconsus inferni, pro illo dicit se vellet baptizari, & sic cum baptizant pro eo, qui exceperit, perinde ac si in sena iudicent, tantum valuit diabolus in ignauorum animis. Deinde cum accipiuntur, adducunt hoc verbum, dicens: Apostolum e dixisse: Qui baptizantur pro mortuis, &c. Horum quoque causa fortalle in Concilio Carthageni sentio haud diu post celebrato, canone secundo monuerunt Patres Africanam Ecclesiam haec cauenda, cum ista canone sexto promulgauerent: Cauendum est etiam, ne mortuos baptizari posse fratrum infirmitas credat. At praui Marcionitarum fructices, qui tot feculis aliores radici ces fixissent, haud per Ioannem Chryostomum valuerunt penitus extirpati; aduersus quos maximo opere fuit laborandum Theodoro Episcopo Cyri, vt suo loco oratio opportunam docebit. Caeteru non postquam creatus est presbyter Antiochie dumtaxat hos inleclatus est Ioannes Chryostomus, sed & ceteri factus Episcopus ageret Constantinopoliat de his dendum suo tempore.

LIV

Sed & quae aduersus Gentes deorum cultores idem adhuc presbyter certamina intierit, memorie commendata à maioribus, hic in medium afferamus: & à ceteris antiquis scriptis, à recentioribus autem excerpta hisce verbis d: Licebat videre in vniuersa regione ciuitatis, domos quaedam oratorijs Deo excitari, templa autem simulacrorum, si qua remanserant, diruta fonsditus in terram prostermi: viros vero, qui Philosophia curam gerebant & virtutis, magnasq; ornati erant intellectu-

ria & acimine ingenij, à magni hominis vti prouidentia emitti ad multorum salutem. Ceterum aduersus Gentes, isimoniam sunt ea, qua facta sunt in monte Amanos; vbi et, qui in habitabat impij & firi, & nihil differabant à bestiarum similitudine, ad tanta illud deducit mansuetudinem & pietatem, vt à patribus quidem datam neglexerint religionem (rem valde difficilem). & que si vlla re alia multos vixit ab ipso, ratione prompto autem & alaci animo transfugerint ad lucem veritatis: & nec haecenus steterint, sed etiam multi ex hu peccate vsi mansuetos, viros, inquam, & mulieres, illi quidem monachorum, haec virginitatem voverunt.

IO CHRY-
STOMVS
LABORAT
IN CON-
VERSIO
GENTILIU

Quae autem in Casio monte templo, quod illic erat Gentilium (& quidem celeberrimum, ore scripto vni pene omnium celebratum templum totius Casii) ab illo viro facta sunt: quae est adeo inuidia, aut negligens, aut deserta, vta sustinet: praetermittere? Quo in loco cum tantus error prius esset diffusus, & multitudo quidem apud eos veniret innumerabilis, fieret autem inuicem animatum sacrificium propter cultum, pro dolor deorum: perierunt illa omnia & extincta sunt zelo illius magne, & quae à Deo morebatur anima.

LVI

Neque haec sunt digna, quae mandentur silentio, quae facta sunt in fastigio ciuitatis in templo Veneris, & quod non solum studerent, vt id dirueretur, sed etiam vt in eo loco viros sancti habitarent, terribilesq; qui substant demones: adeo vt illi quidem procul expulsi fuerint, tangam armis quibusdam terribilibus inuentatis eorum virorum praedictorum: autem, qui circa ea habitabant, non solum à Leone illorum liberarentur, sed etiam maxime acciperent virtutem, cum possent verissimi Monachis qui perfecti erant in Deo timore. Illius mentis & studij etiam est opus, praesentis templi destructio, quod fuerit arce belli, & ad solam v'spiae sacra eius demolitio. fuit tanta victoria secura Chryostomus: addit que: Potest etiam, qui circa Silenciam habitator regis gloriarum preclarum factum illis viri: nam & simulacrorum templa illic diruta & diuina ades extructa & viros virtutis rebusq; illi ad habitandum collectos inuenit. haecenus de sedibus ab eo gelis aduersus haereticos & Gentes Antiochie, cum presbyter esset: quae quidem cum certo anno cōsignati minime valeat, hic sub eo, quo idem est ininitatus presbyterio, collocaisse volumus: vt plane intelligas hominem si quis alius, cōiunxisse opera stylo, cum primis suis ualens ac fecit orationibus infestatus sit Gentes, atq; à fide Catholica extorres hereticos, discipulq; eisdem etiam magno studio exagitavit. Memor enim, Iulianum, Apostatam, Antiochie cū esset, affiduis sacrificiis in Christi cōtempniam frequentasse deorum templa, inuisitq; longa peregrinatione louem Casium: vt pimum sub Christiano Imperatore omnium maxime pio Theodosio licuit, magnis sumptis spiritibus, in eade vindex e acerrimis exortit. Sed iam quae anni huius sunt reliqua, ab Iouanibus.

LVI

HO
deniqu
croca
elle, dic
tia vinc
liberum
animi
populo
pludere
pulo
ciam d
confili
dem p
signifi
ollatio
discep
Quod
pauis
vt auct
confite
pordene
num et
pauis
tam fil
dirige
mam
interf
Cano
tit que
popul
tariu
li, Au
quid
Q
quod
tio e
bas
etia
scrip
Ecc
mo
tem
pop
bus
bo
abr
Anc
pre
las
ch
ro
dat
qui

MARCI-
ONITARUM
PER-
SVNT.

a Chryf. ho.
30. ad pop.
Antioch.
b Chryf. in
Lad. Cor.
hom. 40.

LYDVS
MARCI-
ONITARVM

e i. Cor. 15

A Exiat
12. Iam.
Chryf. in
Metaph.

e i. de Co-
rat. Kal.
LVII.

f. Hic de
scrip. Eccl.
in Cyrella.

g Hieron.
17. 61.

